

Aquest cop sembla que la cosa va de debò

GUILLEM LÓPEZ CASASNOVAS, catedràtic de la UPF

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 13.05.10

El president Zapatero ha presentat al Congrés dels Diputats un conjunt de mesures destinades a contenir el creixement de la despesa pública. Es tracta de mesures molt més creïbles, ja que poden tenir efecte a curt termini i guanyen credibilitat davant dels mercats al comptar amb l'oposició dels sindicats, perquè no s'estarien respectant acords anteriors i es traspassarien algunes suposades línies vermelles. Si analitzem les mesures des de la racionalitat econòmica, les deficiències són notables. Però avui el Govern, pels seus propis errors, no pot actuar amb la tranquil·litat d'una conjuntura més favorable, sinó empès pels que demanen senyals clars i compromisos creïbles. Algunes mesures són, en tot cas, raonables: l'eliminació del *xec nadó* n'és una. Predicar amb l'exemple de la rebaixa de les pròpies retribucions governamentals, també. Una mica més discutibles, tot i que efectives, són les relatives a la retallada salarial (el problema amb els funcionaris no és pas de salaris, sinó de productivitat); als medicaments (aquí el problema no és el preu, sinó la quantitat consumida, el nombre i el tipus de prescripcions persona/any); a les inversions (la crítica no és per la seva quantia, sinó per la seva rendibilitat relativa). Però el curt termini domina. A banda d'això, es tracta de mesures molt centrades en la inversió (gairebé la meitat) i amb alguns inter rogants sobre la seva aplicació: a les les comunitats autònomes, si es fa o no de manera indiscriminada, amb criteris de prioritat selectiva justificables, ja que en funció d'això generaran més resistències i més malestar social. En aquest context, encara que el president les anuncia i no les concreta, fa falta més que mai un paquet de mesures fiscals que legitimin la justícia de la tributació

i disminueixin els efectes regressius derivats de la contenció de la despesa.

Finalment, la contribució al tancament de la bretxa fiscal pel costat de la despesa l'hauran de completar les comunitats autònomes. A la reducció de la inversió (els 6.045 milions), que en la part autonòmica Catalunya haurà d'encaixar segons el seu pes relatiu en renda, s'hi haurà d'afegir la part de despesa corrent (d'uns 1.500 milions) que suposadament es distribuirà segons el pes poblacional. És probable que aquest últim fet es faci a través d'una reducció del finançament autonòmic, menys visible en els seus costos socials per al Govern central, però dificultarà encara més la gestió autonòmica de la despesa social. Com sempre, les presses són males conselleres, però, després de tant esperar, ara no queda cap altra opció.